

5 χρόνια από την απόλυτη δημοκρατική στιγμή και την ανατροπή της

του Δημήτρη Λαβατοσή

“Όταν πριν από πέντε χρόνια ανακηρύχτηκε το δημοψήφισμα σαν λύση στο πολιτικό αδιέξοδο της ελληνικής κοινωνίας η πλειοψηφία της, ο κόσμος της εργασίας, έτεινε στην ρήξη με την πολιτική της ΕΕ και η μειοψηφία της, ο κόσμος του κέρδους (άρχουσα τάξη και -τάξεις στηρίγματα), συνέχιζε να στηρίζει την πολιτική της ΕΕ που φόρτωνε εσαεί τα βάρη στους πρώτους. Όλα τα ενδεχόμενα ήταν ανοιχτά.

Οι από πάνω τάξεις αντιμετώπιζαν πρωτοφανή πολιτική κρίση. ΟΙ πολιτικές δυνάμεις τους ΔΕΝ είχαν ούτε στο παραμικρό μία πρόταση-πολιτικό σχέδιο που να μπορούσε να θεωρηθεί ελπίδα στοιχειωδώς καλύτερης ζωής για την μεγάλη πλειοψηφία του πληθυσμού και τις εργαζόμενες τάξεις. Το αντίθετο: ότι κι αν ψέλλιζαν ήταν στην καλύτερη περίπτωση υπόσχεση για λιγότερο πόνο από αυτόν που θα προκαλούσε η πιθανότητα ρήξης με την Ε.Ε. από την τότε κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ. Αυτός ο “λιγότερος πόνος” για τον κόσμο της εργασίας σήμαινε τη συνέχεια της οδυνηρής πενταετούς λιτότητας ανασφάλειας και ανεργίας και κανονικοποίηση -μονιμοποίησης της υλικής και ηθικής ταπείνωσης του

Οι από κάτω τάξεις δεν είχαν κάποιο σαφές πολιτικό σχέδιο ρήξης. Είχαν όμως το βασανιστικό βίωμα των πολιτικών της ντόπιας κεφαλαιοκρατικής εξουσίας όπως αυτή ενοποιούνταν από την ΕΕ. Ήξεραν τι δεν ήθελαν. Ο ΣΥΡΙΖΑ διακήρυσσε τι ΔΕΝ πρέπει να γίνει, τι ΔΕΝ ΠΑΕΙ ΑΛΛΟ γιατί θα κατέστρεφε μόνιμα ακόμη και τις στοιχειώδεις κανονικότητες που είχαν απομείνει από όσες κατακτηθεί με τους κοινωνικούς αγώνες από την μεταπολίτευση και δώθε μέχρι το 1995.Οι υποτελείς τάξεις

βίωναν την ανάγκη μιας δημοκρατικής ανατροπής- αναδιανομής υλικής και πολιτικής ισχύος προς όφελος τους και σε βάρος του κόσμου του κέρδους. Αυτήν την δημοκρατική ανατροπή, αυτό το αίτημα ουσιαστικής δημοκρατίας εξέφραζε ο ΣΥΡΙΖΑ και έτσι “συναντήθηκε” με τις υποτελείς τάξεις στις εκλογές του 2012

Οι από κάτω τάξεις για πρώτη φορά μετά από τις αρχές της δεκαετίας 90 έτειναν να ξεπεράσουν την ανάθεση σε κάποιες φωτισμένες ηγεσίες και εμπλέκονταν στον δημόσιο διάλογο αλλά και σε πολιτικές και κοινωνικές πρακτικές: Από τις μαζικές διαδηλώσεις και τις πετυχημένες απεργίες μέχρι τα δίκτυα αλληλεγγύης, μορφές πολιτικής ανυπακοής και ευμενή υποδοχή των εκφωνήσεων του χώρου ΣΥΡΙΖΑ αλλά και άλλων αριστερών συλλογικοτήτων

Βεβαίως η κουλτούρα δύο δεκαετιών ανάθεσης βασισμένη στην εμπειρία των αστικών πολιτικών πρακτικών καθιστούσαν δύσκολη λόγω επιφυλάξεων την μαζικοποίηση των πολιτικών φορέων της αριστεράς όμως η τάση υπήρχε όπως και πολύ περισσότερο, το ενδιαφέρον του πληθυσμού αυτού για τις πολιτικές οριοθετήσεις και τις προτάσεις της Αριστεράς.

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ή ΕΞΟΥΣΙΑ;

Όταν τον Φλεβάρη του 2012 ο ΣΥΡΙΖΑ αποφάσισε να προχωρήσει στις μελλοντικές εκλογές με αξιώσεις διεκδίκησης της κυβέρνησης η επιδίωξη αυτή έγινε δεκτή με ενδιαφέρον και ελπίδα που όσο προχώραγε γινόταν όλο και πιο έντονη.

Εδώ πρέπει να σταθούμε πολύ προσεκτικά: όπως μας ανέλυσαν οι κλασικοί του μαρξισμού και επαληθεύεται παντού και πάντοτε στην παγκόσμια Νεώτερη ιστορία το κόμμα της άρχουσας τάξης είναι πάντοτε το ΚΡΑΤΟΣ. Αυτό ΑΣΚΕΙ ΕΞΟΥΣΙΑ και οι κυβερνήσεις απλώς το διαχειρίζονται εντός των ορίων που τίθενται από τα συμφέροντα του αστικού μπλοκ. Οποιαδήποτε πρόταση από οποιοδήποτε φορέα, κυβερνητικό ή όχι,

αντιστρατεύεται τον πυρήνα των συμφερόντων και απειλεί την δομική συνέχεια της καπιταλιστικής εξουσίας απλώς “ΔΕΝ υπάρχει”

Απορρίπτεται από τα μαντρόσκυλα του κρατικού μηχανισμού ως ανεδαφική, όταν δεν μπορεί να αγνοηθεί και να θαφτεί.

Επομένως για να έχει νόημα η ανάδειξη της Αριστεράς στην κυβέρνηση πρέπει ταυτόχρονα και συνεχώς το εργατικό κίνημα με όλες τις οργανώσεις του να εμποδίζει την τάση κρατικοποίησης της Αριστεράς και την ακύρωσή της και να σπάζει τα στεγανά του αντιδημοκρατικού ταξικού κράτους επιβάλλοντας όλες τις πολιτικές που θεωρούνται αιρετικές από τους μανδαρίνους της κρατικής εξουσίας.

Η Αριστερή διακυβέρνηση δεν μπορεί παρά να είναι παρά Μία διαρκής σύγκρουση με εισβολή της δημοκρατικής αντιπαράθεσης όπου όλα τα ταξικά επίδικα θα τίθενται με το όνομά τους και όχι καλυμμένα στο όνομα του γενικού συμφέροντος (που στο υπάρχον κράτος είναι πάντοτε το συμφέρον του αστικού κοινωνικού μπλοκ)

Αυτό ενώ ήταν κατακτημένο σε ένα μεγάλο τμήμα των μελών του (τότε) ΣΥΡΙΖΑ δεν ήταν μια κατακτημένη αντίληψη ούτε στην πλειοψηφία των κοινωνικών δυνάμεων που έχουν ταξικό συμφέρον να ανατραπεί η καπιταλιστική εξουσία, ούτε όμως και θεσμοθετημένη αντίληψη στον ίδιο ΣΥΡΙΖΑ .Έτσι αφήνονταν πολλές δυνατότητες σε “επαγγελματίες της πολιτικής” που είχαν πλησιάσει το κόμμα αυτό βλέποντας την δυνατότητα της δικιάς τους ανέλιξης σε μια μελλοντική κυβέρνηση του.

Όλα τα παραπάνω συμπλέκονται με το κυοφορούμενο πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ και με τον τρόπο λειτουργίας του τόσο εσωτερικά όσο και στην σχέση του με τα κινήματα και τις από κάτω τάξεις.

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ήταν ρεφορμισμός;

Το καλοκαίρι του 2013 πραγματοποιήθηκε το Α συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ. Μετά από εκτενή προσυνεδριακή διαμόρφωση και συζήτηση

στις οργανώσεις αποφασίστηκε το πρόγραμμα με το οποίο θα προχωρούσαμε.

Σε αυτό προτείνονταν σθεναρές αντιμνημονιακές μεταρρυθμίσεις που θα τροποποιούσαν τον υλικό και θεσμικό συσχετισμό δύναμης ανάμεσα στις ανταγωνιστικές κοινωνικές τάξεις: τον κόσμο του κεφαλαίου και τον κόσμο της εργασίας.

Τόσο η επιβολή των μεταρρυθμίσεων όσο και η συνακόλουθη ευμενής για τις λαϊκές τάξεις τροποποίηση του συσχετισμού δύναμης έγινε σαφές ότι θα προχωρούσαν με την ενεργό συμμετοχή των κινημάτων που θα προκαλούσαν έναν “βίαιο εκδημοκρατισμό” του κράτους, ανοίγοντας το στα κοινωνικά συμφέροντα των από κάτω .

Με αυτή την έννοια ο ΣΥΡΙΖΑ προετοίμαζε την προοπτική μιας ριζικής ρήξης με τον αστισμό.

Το σύνθημα “Καμία θυσία για το ευρώ/ καμιά αυταπάτη για τη δραχμή” συνόψιζε το βάθος της επιδιωκόμενης ρήξης ξεπερνώντας την επιφανειακή προσέγγιση του διλήμματος “κακό ευρώ/καλή δραχμή” δηλαδή της “εθνικής αναδίπλωσης” και απαντώντας στους “μενουμευρώπη ότι κι αν γίνει”. Οι προεκτάσεις αυτού του προγράμματος έφθασαν στην ρήξη με τον σκληρό πυρήνα της ΕΕ και πρότειναν την προοπτική ενός διεθνισμού της εργασίας που θα ανέτρεπε την υπάρχουσα αρχιτεκτονική της ακόμη κι αν αυτό σήμαινε ρωγμές, διάσπαση ή διάλυση της υπάρχουσας. Το σύνθημα του 2012 “Η ΕΜΕΙΣ Ή ΑΥΤΟΙ” τα έλεγε όλα.

Με αυτή την έννοια ο τότε ΣΥΡΙΖΑ δεν ήταν κόμματων ρεφορμιστικών αυταπατών.

Όμως το καθοριστικό, σε τελευταία ανάλυση, για έναν πολιτικό φορέα είναι η καθημερινή πρακτική του:

Ο ΤΡΟΠΟΣ ΠΟΥ ΠΑΡΑΓΕΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ Η ΣΧΕΣΗ

ΤΟΥ ΜΕ ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ.

(ο διάβολος που κρύβεται στις λεπτομέρειες)

Στο Α Συνέδριο τον Ιούλιο του 2013 πέρα από το πρόγραμμα, το δεύτερο και καθοριστικό στοιχείο ήταν αυτό που πέρασε σαν απλώς οργανωτική διευθέτηση.

Το αν ο Πρόεδρος θα εκλεγόταν από το Συνέδριο οπότε θα γινόταν μονοπρόσωπο όργανο ισοδύναμο με την κεντρική επιτροπή που και αυτή θα ψηφιζόταν από το Συνέδριο ή αν θα ψηφιζόταν από την Κεντρική Επιτροπή και θα ήταν απλώς ένας πρόεδρος της ήταν μια κατανοητή σοβαρή διαφορά. Ήταν η διαφορά ανάμεσα στο να προχωρήσεις το κόμμα των μελών όπως διακηρυσσόταν συνεχώς και εσωτερικά και στην κοινωνία ή να φτιάξεις ένα προεδροκεντρικό κόμμα ενισχύοντας την κουλτούρα της ανάθεσης σε έναν ηγέτη-σωτήρα, που όπως προαναφέραμε είχε κυριαρχήσει στην κοινωνική πλειοψηφία τις τελευταίες δύο δεκαετίες. Δυστυχώς υπερίσχυσε ο προεδροκεντρισμός.

Αυτό που τότε δεν μπορούσε να υπολογίσει ούτε ο πιο τολμηρός νους ήταν το πόσο καθοριστική θα ήταν η προεδροποίηση για την εξέλιξη της πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ και για την κατάληξη του δύο χρόνια μετά!

Έτσι μετά το συνέδριο η κινηματική κάμψη που είχε ξεκινήσει μετά την εκλογή Σαμαρά το 2012 συναντήθηκε με την αναμονή των επόμενων εκλογών όπου θα κέρδιζαν “οι καλοί”

Σε αυτήν την προοπτική το ανώτατο όργανο “Πρόεδρος” (βοηθούσης της κινηματικής νηνεμίας) βαθμιαία αυτονομήθηκε από τον κινηματικό ΣΥΡΙΖΑ και τις κοινωνικές αγωνίες που μεσολαβούσε και, δημιουργώντας την ηγετική του ομάδα, θεσμοθετημένα πλέον, άφηνε “το κόμμα των μελών” να τρέχουμε στην καθημερινότητα και να προσπαθούμε να πείσουμε ότι ο αναγκαίος δρόμος για την δημοκρατική ανατροπή θέλει κοινωνική συμμετοχή και αγώνες.

Ο ίδιος όμως με το “κόμμα των οπαδών” του που πληθαίνανε

προχωρούσε στις απαραίτητες επαφές και διεργασίες που δίνανε το μήνυμα πως “δεν είμαστε επικίνδυνοι” για την άρχουσα τάξη, για τις καταθέσεις των μεγαλοκαταθετών, για την ΕΕ!

Αυτή η διαδικασία των επαφών με θεσμικούς παράγοντες της ΕΕ ειδικά από το φθινόπωρο του 2013 έως τα τέλη του 2014 τροφοδοτούσε μια λογική πολιτικισμού και τροφοδοτούσε αυταπάτες μιας λογικής συνεννόησης win-win.

Το κατ'εξοχήν σύνθημα της ρήξης “καμία θυσία για το ευρώ καμιά αυταπάτη για τη δραχμή” το 2014 άρχισε να θεωρείται παράξενο και ακραίο και ακόμη περισσότερο το “Η εμείς ή αυτοί”

Ήδη το φθινόπωρο του 2014 η ηγετική ομάδα είχε αποφασίσει να συμβιβαστεί με ελάχιστες παραχωρήσεις από τους δανειστές στον ειρηνικό δρόμο της παραγωγικής ανασυγκρότησης που είχε αντικαταστήσει οποιαδήποτε πρόταση υλικής και πολιτικής αναδιανομής υπέρ των από κάτω. Η πιθανότητα ρήξης με την ΕΕ είχε διαγραφεί εντελώς από τον ορίζοντα του σκεπτικού της. Η επιδίωξη να κυβερνήσει πάση θυσία, ουσιαστικά η κρατικοποίηση του ΣΥΡΙΖΑ, είχε όλες τις ιδεολογικές προϋποθέσεις να προχωρήσει

ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΤΟΥ 2015

Έγιναν χωρίς τον απαραίτητο ειλικρινή διάλογο με τις υποτελείς τάξεις για τις δυσκολίες και την ανάγκη στράτευσης για την υλοποίηση του προγράμματος και της αναγκαίας ανατρεπτικής πολιτικής.

Το δειλό αλλά ρηξιακό-εφόσον προχωρούσε αποφασιστικά - πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης αντί να αξιοποιηθεί σαν όργανο ταξικών αγώνων χρησιμοποιήθηκε από την ηγετική ομάδα σαν προεκλογικό σημαιάκι. Ένα ευχολόγιο και η πάγια πρόσκληση-μίμηση των αστών πολιτικάντηδων: “ψηφίστε με να τα κάνω!”

Οι εκλογές παγίωσαν την κυρίαρχη τάση, την αδράνεια, κάτω από

την πίεση των γεγονότων που η κυβέρνηση αποδεχόταν παθητικά και τα οποία ενέτειναν τον δυσμενή οικονομικό συσχετισμό και την πίεση όσων αναμέναμε να κάνει η κυβέρνηση αλλά ανέβαλε:

Δύο ενδεικτικά συμβάντα: 1. Αρχές Φεβρουαρίου ο υπουργός Στρατούλης αναγγέλλει την αποκατάσταση του βασικού μισθού στα 751 τις επόμενες ημέρες. Δύο μέρες μετά ο υπουργός Σκουρλέτης ακυρώνει τον προηγούμενο λέγοντας μας πως, μετά από συνάντηση με τους εργοδότες, διαπιστώθηκε ότι “δεν το αντέχει η αγορά”!

2 Στις 20 Φεβρουαρίου υπογράφεται η συμφωνία μη μονομερών ενεργειών με τους δανειστές από τους Βαρουφάκη και Τσίπρα.

Είχε προηγηθεί η πληρωμή μιας δόσης των δανείων παρά την αρχική πρόθεση του υπουργού οικονομικών Βαρουφάκη να καθυστερήσει την καταβολή της και να την χρησιμοποιήσει σαν διαπραγματευτικό όπλο.

Δηλαδή οι μονομερείς ενέργειες από την μεριά της εξουσίας του Κεφαλαίου ελληνικού και ευρωπαϊκού, συνεχίζονταν κανονικά και η ελληνική κυβέρνηση υπέγραφε ότι ΔΕΝ θα κάνει τίποτα!

Ενδεικτικό της αδράνειας της κυβέρνησης και της συνακόλουθης “ελευθερίας” του Κεφαλαίου ήταν το γεγονός πως από τον Φλεβάρη μέχρι το καλοκαίρι του 2015 η εκροή καταθέσεων έφθασε το 26% αυτών του Δεκέμβρη του 2014. Από 170 δις στα 124 δις ευρώ.

Είναι έξω από την δυνατότητα του άρθρου (και χωρικά) η περιοδολόγηση της αδράνειας όλου του εξαμήνου. Που οπωσδήποτε πρέπει να μελετηθεί.

Η ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΣΤΙΓΜΗ

Στο δραματικό οχταήμερο από την αναγγελία του δημοψηφίσματος μέχρι την 5η Ιουλίου ο πολιτικός χρόνος πυκνώθηκε αφάνταστα. Το αρχικό πάγωμα των από κάτω παρά την λυσσαλέα επίθεση σχεδόν όλων των ΜΜΕ, ελληνικών και ξένων και την απίστευτη κινδυνολογία, τα ψέματα την καταστροφολογία, μετά την 1η Ιουλίου μετατράπηκε σε αγανάκτηση και βαθειά συνειδητοποίηση

του ιστορικού στοιχήματος.

Τελικά, με όλες τις διαβαθμίσεις, το εντελώς ταξικό διακύβευμα ψηφίστηκε με πλήρη γνώση χωρίς φτιασίδια και μεταμφιέσεις. Το 62%, η συντριπτική πλειοψηφία του λαού της εργασίας είπε ΟΧΙ στην συνέχιση της υπάρχουσας πολιτικής της ΕΕ .

Το 38% ο λαός του κέρδους και ένα μικρό, λούμπεν ποσοστό του πρώτου λαού ψήφισαν την πάση θυσία υποταγή στην κυρίαρχη πολιτική.

Το δημοψήφισμα συγκέντρωσε παγκόσμιο ενδιαφέρον. Γιατί ήταν ευρύτερα κατανοητό πως μια χώρα 10 εκατομμυρίων μέλος της ΕΕ μπορεί να γίνει η αιχμή κοσμοϊστορικών αλλαγών στην μεγαλύτερη οικονομικό ένωση του πλανήτη.

Η ΤΑΧΥΤΕΡΗ-ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ -ΑΝΑΤΡΟΠΗ.

Ήταν σαφές σε πολλά μέλη πως η εξάμηνη κυβερνητική αδράνεια μας πήγαινε στον τοίχο και -όταν αναγγέλθηκε το δημοψήφισμα με την περίτεχνη διατύπωση επιβεβαιώθηκαν οι φόβοι μας πως αυτό αναγγέλθηκε για να το χάσουμε . Και έτσι να υπάρξει η πολιτική νομιμοποίηση για την συνέχεια της διαχείρισης των αστικών συμφερόντων μέσω της κυβέρνησης Τσίπρα.

Αυτά που “δεν χώραγε ο νους μας” ήταν το εύρος της νίκης 62vs 38 και ακόμη περισσότερο το βάθος της ταξικής προδοσίας που ακολούθησε.

Έχουμε διαβάσει αμφισβητήσεις για την ωριμότητα και τις αντοχές του 62%, κάποια από ψηφοφόρους του. Θα αποπειραθούμε να απαντήσουμε:

1.Όταν μετά το εξάμηνο που σουρνόταν η αγωνία και η αναμονή μεγάλωνε τον χρόνο, όταν όλο αυτό το διάστημα η πίεση για υποταγή στην ΕΕ από την πλειοψηφία των ΜΜΕ ήταν καθημερινή,

όταν τέθηκε με ένταση και με όλους τους δραματικούς ως καταστροφολογικούς τόνους από τα κυρίαρχα ΜΜΕ το διακύβευμα του δημοψηφίσματος είναι σαφές πως όλοι όσοι ψήφισαν ΟΧΙ αντιλαμβάνονταν τους κινδύνους στην ταλαιπωρημένη από το 2010 καθημερινότητά τους. Η συντριπτική πλειοψηφία του κόσμου της εργασίας αλλά και μια ευάριθμη μειοψηφία αυτοαπασχολούμενων και ίσως μικρών επιχειρηματιών καταλάβαιναν πως θα έχουμε σύγκρουση πολύμηνη με αλλαγή στην ζωή μας. Με άλλες κοινωνικές και επομένως προσωπικές προτεραιότητες

Είναι ασεβές να λέμε πως όλος αυτός ο κόσμος δεν καταλάβαινε.

2. Η διαθεσιμότητα του ΟΧΙ έδινε το μήνυμα της χειραφετητικής συμμετοχής σε ένα κοινωνικό πείραμα. Εκείνες τις μέρες γεννιόταν η προοπτική της ενεργής συμμετοχής του πληθυσμού.

Το αίτημα για αξιοπρέπεια μετουσιωνόταν σε διάθεση για συμμετοχή για ξεπέραςμα της ανάθεσης.

3. Οι αξίες της Αριστεράς εκείνες τις μέρες γίνανε αξίες του 62%.

Και όποιος ανόητος, ανιστόρητος ή προβοκάτορας γελάσει ειρωνικά με τον όρο αξίες οφείλει να το βουλώσει: ΟΙ αγώνες δεκαετιών, εκατοντάδων χιλιάδων, εκατομμυρίων αριστερών σε αυτή τη χώρα αλλά και εκατοντάδων εκατομμυρίων σε όλον τον πλανήτη γινόντουσαν και γίνονται πάντοτε και πρώτα από όλα για την κοινωνική αξιοπρέπεια.

4. Δεν μπορούμε να ξέρουμε ποιά θα ήταν η εξέλιξη της ελληνικής και ευρωπαϊκής ιστορίας και αν τελικά αυτό το κοινωνικό πείραμα θα άντεχε.

Το σίγουρο είναι πως θα άντεχε η Αριστερά. Το σώμα της αριστεράς, οι εκατοντάδες χιλιάδες αγωνιστές που αυτό το κοινωνικό πείραμα θα διαμόρφωνε καθοριστικά θα αποτελούσε ανεκτίμητη κοινωνική δύναμη, μια πολύτιμη ζωντανή καθημερινότητα που καμιά τακτική ήττα δεν θα μπορούσε να διαλύσει..

5. Έτσι θα κρατιόταν ανοιχτή η ενδεχομενικότητα της Ιστορίας.

Γιατί όταν έχει βιωθεί η απόπειρα να αλλάξεις την κοινωνία σου ακόμη κι αν δεν τα καταφέρεις γνωρίζεις με την σκληρή αλήθεια του βιώματος ότι αυτό είναι εφικτό!

Αντίθετα: Η ΣΥΝΘΗΚΟΛΟΓΗΣΗ ΔΙΕΛΥΣΕ ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Έδωσε το ολέθριο -για τον ανθρώπινο πολιτισμό, για την κοινωνική αξιοπρέπεια, για όλες και όλους όσοι στρατευόμαστε μέσα στους αιώνες- μήνυμα πως ο κόσμος αυτός δεν αλλάζει και η ανισότητα είναι ο μόνος δρόμος.*

Το αποτέλεσμα είναι η ηγεμονία των αξιών του κοινωνικού-φυλετικού δαρβινισμού που επαγγέλλεται η διαρκής συνάντηση του νεοφιλελευθερισμού με τον φασισμό.

Η καταστροφή των αριστερών, ως αριστερών. Και ο κόσμος που δεν ακολούθησε την συνθηκολόγηση του ΣΥΡΙΖΑ βιώνει την ματαίωση των αγώνων, την μετατροπή της κινηματικής του γνώσης σε αδρανή εργαλεία που σκουριάζουν, την επιστροφή της τέχνης στους εστέτ και την μπαναλιτέ της εξουσίας. Βιώνει ατομικά την τεράστια δυσκολία απέναντι στην πλήρη ασυδοσία του κεφαλαίου που τον καθιστά βουβό εξάρτημα, απέναντι στον αφόρητα μαζικοποιούμενο ρατσισμό, απέναντι στην ασχήμια της εμπορευματοποίησης των καθημερινών λειτουργιών μας και στην τρομακτική διαστροφή καταστροφή του περιβάλλοντος στο οποίο ζούμε. Βιώνει τη πατριδοκαπηλία να ουρλιάζει, τον εθνικισμό να κομπάζει, τον πόλεμο σαν ενδεχόμενο....

• Η χαρά μας κράτησε λιγότερο από ένα

εικοσιτετράωρο•

Η ήττα και η συντριβή δεν ξέρουμε πότε και πως θα τελειώσει. Ελπίζουμε να ζήσουμε το τέλος της, να ζήσουμε την επιστροφή της ορμής του ανθρώπινου πολιτισμού για την Ισότητα και την Ελευθερία και το παλεύουμε κάνοντας(;) “δουλειά του τυφλοπόντικα στο κοινωνικό υπέδαφος”. Όπως μας προέτρεψε ο Ιταλός αγωνιστής Λούτσιο Μάγκρι..

“Ακούγοντας” τις κοινωνικές ανάγκες ελπίζουμε.

3/7/2020

**Ο Πέρυ Άντερσον θεωρεί πως η συνθηκολόγηση του ΣΥΡΙΖΑ κατέστρεψε την ευρωπαϊκή Αριστερά όσο και η συνυπογραφή των πολεμικών πιστώσεων από την ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία το 1914.*